

Mlado Jutro

Štev. 3

Nedelja, 21. januarja

1934

Čudodelni rubin

Kalif Abd-el-Hamid, ki je vladal nekoč v Bagdadu, je bil pri svojem narodu zelo priljubljen, ker je bil zelo velikodušen in naklonjen vsem svojim državljanom, pa tudi tujcem, ki so prihajali v njegovo državo.

Človek bi mislil, da bo država, ki ji vlada tako dober vladar, srečna in da se bo kopala v bogastvu.

in črte njegovega obraza so izdajale, da je Ind.

»Kdo si ti?« ga je vprašal Abd-el-Hamid.

»Fakir Elin sem in prihajam z bregov Gangesa.«

»O, sveti mož,« je vzkliknil kalif, »tvoj sloves je prišel že do mene. Znano mi je, da kralji z bregov Inda in Gan-

Toda ni bilo tako.

»Imenitnega kalifa imamo«, so pravili državljanji, »in vendar nas tlačijo davki, vojska je slabo oblečena, šole razpadajo in trgovina gre slabo.«

Te pritožbe so prišle tudi do ušes kalifa Abd-el-Hamida, ki se jim je zelo čudil.

»Ali ni to nenavadno?« si je rekel. »Moji ministri mi prinašajo zelo ugodne vesti o stanju moje države, v njih hvalejo red in blagostanje in vendar se ljudstvo pritožuje? Komu naj verjamem? Kaj naj storim?«

Nekega dne pa je prišel na dvor neznan starec in hotel kalifa videti. Njegova čudna oblačila so pričala, da je tujec,

gesa ne store ničesar, preden ne vprašajo tebe za svet in srečno naključje je nanoslo, da te bom lahko zdaj vprašal za nasvet.«

»Prišel sem k tebi, da bi ti pomagal«, je odvrnil fakir, »slišal sem, da so hvalelili tvojo pravičnost in dobroto in vendar sem povsod po tvoji deželi slišal, da so se ljudje pritoževali.«

»Res je, tudi te pritožbe so prišle do mene.«

»Veliko število imaš ministrov in oblastev, ki vodijo javne zadeve. Ker preveč zaupaš vanje, puščaš, da delajo, kar se jim poljubi. Mislim, da si preveč dober in da zato preveč reči izpregledaš.«

»Kako, ali sumiš, da me ministri goljufajo?«

»Nikogar ne obtožujem, toda če mi hočeš verjeti, napravi poskus in poglej bolj od blizu, kaj delajo.«

»Toda kako naj še globlje pregledam njihova dejanja, kakor jih že zdaj pregledujem. Doslej so mi bila njihova poročila edino sredstvo, da sem jih presodil in spoznal razmere v svojem cesarstvu.«

»No, dal ti bom sredstvo, da boš še od bliže in še jasneje videl dejanja svojih ministrov in drugih svojih podanikov...«

»O, fakir, daj mi to sredstvo. Srečo mi bo vrnilo.«

»Tu imaš čudodelen rubin in skozenj boš lahko videl vse, kar se godi v tvojih deželah, spoznal boš dejanja in misli svojih ministrov in vseh svojih podanikov.«

»Oh! To je pa res čudodelna dragotina! Ker je tudi danes dan za sodbe, se bom razprave udeležil in takoj preizkusil moč tega talismana.«

»Lahko boš ugotovil,« je odvrnil fakir, »da te ne goljufam.«

Kalif je hotel ta dan sam poslušati pritožbe svojih podanikov in sam soditi. Ker je bil že nestrpen, da bi preizkusil moč rubina, je velel privedi vse prebivalce Bagdada, ki so se mu hoteli pritožiti.

Najprej sta stopila preden dva trgovca Ali in Hamed.

»Povej, kaj te je prignalo sem,« je velel kalif prvemu.

»Mogočni vladar vseh vernikov,« je odvrnil Ali, »Hamed, ki stoji zraven mene, je bil že dolgo moj prijatelj, ali vsaj zdelo se mi je tako. Njegova trgovina je zraven moje in docela sem mu zaupal. Ker sem moral odpotovati nekam daleč, sem mu zaupal zabojček poln zlatnikov, ki ga nisem upal pustiti v trgovini. Pripravljen je bil, da bo shranil moj zabojček, ko sem mu pokazal, kaj je v njem.«

»Bodi miren,« mi je rekel. »Nihče se ne bo dotaknil tvojega zlata in takšno bo, kakor je danes.«

Jaz sem ostal v tujni dalje časa, kakor sem si izprva mislil. Ko sem se vrnil, sem stopil k Hamedu po svoj zabojček.

»Tu ga imaš,« mi je rekel. »Dobro poglej, da je prav takšen, kakor je bil in da se ni v njem nič izpremenilo, kar te ni bilo.«

Ker sem svojemu prijatelju brezmejno zaupal, sem se mu zahvalil in odnesel svoj zabojček domov. Kako pa sem bil presenečen, ko sem dognal, da je v njem sam svinec!

Zastonj sem se pri Hamedu pritoževal in zahteval od njega zlato nazaj. Rekel

mi je, da se skrinjice sploh ni nihče dotaknil in me je dal postaviti pred vrata. Zato se obračam na vas, visoki kalif in vas prosim, da izkažete pravico.«

Ko je Ali nehal govoriti, se je kalif obrnil k Hamedu:

»Torej si slišal tožnika,« mu je rekel. »Kaj boš pa ti povedal?«

»Vzvišeni vladar vseh vernikov, Pri-segam, da Ali laže. Vrnil sem mu skrinjico tako, kakor mi jo je bil izročil.«

»Kako pa misliš, da so se mogli zlatniki izpremeniti v svinec?«

»Mislim, da je bilo na vrhu nekaj cekinov, na dnu pa sam svinec. Možak me je hotel ogoljufati in me prisiliti, da bi mu dal same zlatnike.«

»Odkod so bili zlatniki?« je vprašal kalif Alija.

»Kovani so bili v Damasku, ker kupčujem samo s tem mestom.«

Tedaj je dvignil kalif rubin k očem in videl skozenj, da leži precejšen kupček damaščanskih zlatnikov in Hamedovi kleti v velikem zaboju.

»Hamed, ti torej nočeš vrniti Aliju njegovega zaklada?«

»Svinec mi je dal in jaz mu svinec vračam. Kaj hoče še več?«

»Lažeš!« je vzkliknil kalif Abd-el-Hamid, ki se je razjezil zaradi nesramnosti. »V skrinjici so bili sami zlatniki. Skril si jih v zaboju v svoji kleti!«

Trgovec se je prestrašil, ko je videl, kako je prišel njegov zločin na tako čudovit način iznenada na dan. Padel je pred kalifove noge in mu priznal svoj greh. Prosil ga je usmiljenja, toda kalif ga je dal zgrabiti in vreči v ječo.

Potem so privedli predenj človeka, ki so ga zdravniki obdolžili sleparstva.

»Kaj očitata temu človeku?« ga vpraša kalif.

»Pravi, da ima zdravilo, ki ozdravi

vsako bolezen. Zelo drago ga prodaja bolnikom, ki ne zaupajo več nam in umirajo v velikem številu.»

»Kakšno je tvoje zdravilo?« je vprašal vladar.

»Tu je!« je vzkliknil obtoženec in mu pokazal steklenico z neko tekočino. »To zdravilo, ki vselej pomaga, mi je odkril slaven čarovnik.«

Kalif je vzel svoj rubin. In dognal je, da je tekočina v steklenici sama voda.

»To zdravilo dobivaš iz domačega vodnjaka. Goljuf si in zakrivil si že dosti smrti!«

In ukazal je odvesti goljufivega zdravnika v ječo.

Potem so privedli predenj gluhonemega moža, ki je na vsa vprašanja odgovarjal:

»Cink, cink.«

»Ta možak,« je rekel tožitelj, »je znan po svoji skoposti. Posodil sem mu 500 zlatnikov; takrat ni bil ne gluh ne nem. Ko pa sem zahteval denar nazaj, je odgovarjal le: »Cink, cink!«

Kalif je vprašal svoj rubin za svet in dognal, da je gluhonemi navaden goljuf. Hotel pa je preizkusiti, kako daleč sega njegova nesramnost.

»Kaj boš odgovoril?« ga je potem vprašal.

»Cink, cink!«

»O, ti si gluh in nem? Toda pazi, izgubil boš mošnjček, ki ti visi okoli vratu!«

Tedaj je gluhonemi mož pozabil svojo vlogo in se hitro prijel za vrat, da bi mošnjček prijel. Kalif se je zasmejal, ko je videl, kako lepo se je goljuf ujel, in ga dal zapreti.

»Vsak dan mu naložite petdeset udarcev s palico, dokler ne izplača svojega dolga,« tako je ukazal.

Kalif je hotel potem spoznati deo svojih ministrov. Ugotovil je, da so po večini samo hinavski prilizovalci, ki ga hočejo goljufati in živeti na njegove stroške. In pognal jih je z dvora.

Zalosten je bil, in je izročil rubin spet fakirju.

»Nočem ga več imeti,« mu je rekel, »saj vidim okoli sebe same izdajalce in tatove.«

»Vladar,« mu je odvrnil Elin, »hotel sem vam samo pokazati, da je treba ljudi nadzorovati od blizu in voditi z odločno roko. Ta rubin lahko nadomestite, če boste sari vse pregledali, saj je le simbol gospodarjevega očesa. In gospodarjevo oko mora videti vse, da ohra ni red in pokornost!«

Od kdaj poznamo

... jeklena peresa?

Okoli leta 1820. je stal pred vhodom na borzo v Königsbergu v Nemčiji siromašno oblečen mož, ki je prodajal angleška jeklena peresa, da se je lahko preživljal. To je bil nemški učitelj Bürger, ki je jeklena peresa izumil. Zaradi čudnih spletk je izgubil svojo učiteljsko službo in neki Anglež mu je ukradel izum in ga dal patentirati ter sezidal v Birminghamu v Angliji prvo tovarno za jeklena peresa. Sicer so poznali že davno prej kovinska peresa, toda dosti pridna niso bila. Nemec Bürger je izum izboljšal in si lahko lasti zaslugo, da je pregnal stara gosja peresa, ki so bila dolga stoletja edini pisalni pripomoček.

... glavniki?

Glavniki so poznali že davno v zgodovinskih časih. V prastarih grobovih so našli glavničke iz roževine in bronu.

.... ščetko?

Ščetka se je pojavila v 12. stoletju. Takrat je služila le za lase, v 14. stoletju pa so jo začeli uporabljati tudi za obleko. Ščetke so izdelovali iz svinjskih ščetin.

... žepno uro?

Žepna ura je nemška iznajdba. Pripišejo jo ključavničarju Petru Henleinu iz Nürnberga, ki je živel okoli leta 1500. Bila pa je v prvotni obliki strašno nerodna in skoraj krogli podobna. Zato so ji pravili »nürnberško jajce«. Do leta 1000 so si morali ljudje pomagati samo s solnčnimi, vodnimi in peščenimi urami. Šele takrat nekako je iznašel papež Silvester II. uro na kolesa in uteži, ki so jo začeli kmalu uporabljati na cerkvah.

Škrat in branjevec

Svoje dni je živel pravcati študent, ki je stanoval v podstrešni sobici in ki ni ničesar imel; živel pa je tudi pravcati branjevec, ki je stanoval spouaj v sobi in ki je bila vsa hiša njegova. In tega se je držal škratelj; zakaj pri njem je dobil vsak božični večer polno skledo kaše, zabeljene z velikim kosom masla. Kaj takega si je branjevec lahko privoščil, zato ga je imel pa škrat tudi tako rad, da ga ni zapustil za vse na svetu.

Nekega večera je vstopil skozi zadnja vrata študent, da bi si kupil sveč in sira. Prišel je kar sam, kajti imel ni nikogar, da bi ga poslal. Dobil je, kar je želel, plačal je in branjevec ter njegova žena sta mu prijazno pokimala. Študent je takisto pokimal in se nato zatopil v list papirja, ki je bil vanj sir zavit. Bil je list, iztrgan iz stare knjige, ki je bila pač vredna lepše usode; bila je knjiga, polna samih pesmi.

»Tukaj je še nekaj ostalo!« je dejal branjevec. »Z neko staro ženico sva zamenjala za nekaj zrn kave; če mi daste dva dinarja, pa dobite še drugo!«

»Najlepša hvala,« je rekel študent, dajte mi rajši knjigo namesto sira! Saj sam kruh tudi lahko jem; greh bi bil, raztrgati to knjigo. Veste, izkušen možak ste, imeniten možak, ampak na pesmi se spoznate toliko kakor tisti čeber!«

Ni bilo lepo, kar je povedal študent, zlasti zaradi čebra ne. A branjevec se je smejal in študent se je smejal; saj je rekel le tako za šalo. Škratlja pa je jezilo, da se ta strgane upa kaj takega reči v brk branjevcu, ki je gospodar in ki prodaja najboljše maslo.

Ko se je znočilo, ko so se zaprla vrata in so že vsi razen študenta legli spat, se je škratelj tiho priplazil v sobo in vzel gospodinji jezik, ki ga ponoči itak ni rabila. In kamorkoli ga je položil, je vsaka stvar takoj spregovorila ter prav tako dobro izražala svoje misli in občutke kakor gospodinja sama. A zmeraj ga je mogel imeti le eden, in to je bilo dobro, če ne bi se vzdignil tak živ-zav, da bi se vsa hiša zbudila.

Škrat je položil jezik na čeber, kjer so ležali stari časniki. »Mar je res,« je pobaral, »da ne veste, kaj je poezija?«

»O, to pa že vem,« je dejal čeber. »To je nekaj, kar stoji v časnikih na spodnji strani in kar se odreže; in prav močno se mi dozdeva, da imam v sebi več poezije kot pa študent; proti branjevcu sem pa kljub temu samo ubog čebriček!«

In škrat je postavil jezik na kavni mlinček; kako je to zadržalo in zažejnjalo! In položil ga je na sodček za maslo ter na blagajno in vsi so bili enih misli s čebrom. O čemer pa je večina enih misli, to bo že treba ceniti.

»Zdaj naj ga pa še študent dobi!« se je spomnil škrat in tiho, po prstih stopil gori do študentove kamrice pod streho. Luč je svetila notri in škrat je pokukal skozi ključavnico in videl študenta, ki je bral iz raztrgane knjige. Ampak kako svetlo je bilo notri! Iz knjige je izviralo svetlo žarek, ki se je razrasel v deblo, v mogočno drevo, ki je široko razgrnilo svoje veje nad študentom. Vsak list je bil lepo zelen in vsak cvet je bila lepa dekliška glava, ene s temnimi očmi in žarečimi, druge z modrimi in čudovito jasnimi. Vsak sad je bila svetla zvezda in nebeško lepo petje je podrhtavalo po borni sobici.

Ne, take krasote mali škrat še svoj živ dan ni videl. Zato se je vzpenjal tam pri vratih na prste in gledal, dokler ni ugasnila luč. Študent je že zdavnaj upihnil svetliko in legel v posteljo, škrat pa je še zmeraj prisluškoval za vrati, zakaj nebeški spev še ni utihnil, ampak je počasi umiral v lahni uspavanki študentu, ki je počival.

»Tu je pa res lepo!« je dejal škratelj, »tega pa nisem pričakoval! Kar pri štu-

dentu bi ostal!« In mislil je in mislil — mislil je čisto pametno, nazadnje pa je zavzdihnil: »Študent vendar nima kaše!« In nato je šel, — da, šel je spet doli k branjevcu. Dobro je bilo, da je prišel. zakaj čeber je zbrusil že skoraj ves gospodinjin jezik, ker je na vse pretege hitel, da bi vsaj od ene strani oddrdral vse časnike, ki jih je spravil vase. Že se je hotel obrniti na drugo stran, ko je prišel škrtatelj in mu jezik vzel. Ampak

vsa štacuna od blagajne do vžgalice si je prikojila svoje nazore po čebrovih. Vsi so ga tako visoko cenili in mu zapupali, da so vselej, kadar je branjevec iz svojega »Večernika« bral umetnostna in gledališka poročila, trdno verovali, da je čeber oče vse te učenosti.

Škrtatelj pa ni imel miru in ni se mu dalo poslušati modrovanja tam spodaj; ne, bržko se je razsvetila luč iz pod strehe, mu je bilo, kakor da so njeni žarki debele ladijske vrvi, ki ga vlečejo kvišku. In moral je gori in moral je gledati skozi ključavnico. In tam ga je obšla mogočna sila, kot jo občutimo ob bregu viharnega morja, kadar stopa Bog čezenj med bliskom in gromom. In zajočkal je, sam ni vedel, zakaj, a v teh solzah je ležala neizmerna uteha. Kako nebeško je moralo biti šele zraven študenta pod drevesom; a to se mu vendar ni moglo izpolniti — bil je vesel že, če je smel kukati skozi ključavnico. Stal je tam na hladnem hodniku, ko je že mrzla

jesenska sapa pihala skozi luknje v strehi in ko je bilo tako mraz, hu, tako mraz!

A revček je to začutil šele takrat, ko je ugasnila luč v študentovi sobici in ko je lahko petje utihnilo pred pišem burje. Hu, kako ga je takrat spreletelo in ves prezebel je zlezel spet v svoj topli kotiček. Tam je bilo tako prijetno! — In ko je prišla še božična skleda kaše z velikim kosom masla — no, takrat je bil pa branjevec mojster, da bi ga lahko iskal.

Sredi noči pa je prebudilo škrtalja strašno razbijanje po oknih, ljudje so butali vanje od zunaj, stražar je piskal — gorelo je! Vsa ulica je bila razsvetljena; gorelo je ali pri sosedu, ali pa v hiši. Kje? Neznanski strah se je vseh polastil, strašanska zmeda! Branjevka je bila tako prepadla, da si je odpela zlate uhane in jih vtaknila v žep, da bi vsaj nekaj rešila. Branjevec je vzel svoje državne papirje, in dekla svojo svilen ogrinjačo, ki je zanjo tako dolgo hranila. Vsak je hotel rešiti najdražje in to je hotel tudi škrtatelj; kot bi trenil, se je pognal gori pod streho in smuknil v sobo k študentu, ki je mirno stal pri odprtem oknu in gledal na ogenj, ki je izbruhnil na sosednjem dvorišču. Škrtatelj je pograbil na mizi ležečo čudežno knjigo, jo stlačil v svojo rdečo čepico in jo krčevito pritisnil k sebi. Največji zaklad vse hiše je bil rešen! Odhitel je gori na streho, prav na vrh dimnika, in tam je sedel, ves obžarjen od ognja goreče hiše, in stiskal k sebi rešeni zaklad. Tedaj je spoznal svoj najgloblji notranji glas, spoznal je, čigav je v resnici.

Ko pa je ogenj ugasnil in je ubožček spet prišel k zavesti, tedaj si je dejal: »Oba naj me imata. Povsem se ne morem ločiti od branjevca, zaradi kaše ne!«

In to je tudi čisto človeško! — Saj hodimo mi tudi k branjevcu — in tudi zaradi kaše.

JUTROVČKI PIŠEJO

Zgodbica. Lepega zimskega dne je taval lisica vsa premražena in lačna po gozdu. Zdajci pa je zagledala pred seboj zmrzlega goloba, ki ga je z veliko slastjo pogoltnila. Takoj ji je postalo toplo in vesela se je vrnila v svoj brlog.

Drago Petkovšek, dijak I. c. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Godba na polju. V travi je sedel murenček in si veselo sviral. Tedaj je prišel po stezi zajček z bobnom in se hitro pridružil murenčku. Kmalu se je nabralo še dosti drugih živalic in prelepa godba se je razlegala daleč naokrog. Rajanja ni bilo ne konca ne kraja. Najbrž rajajo in godejo še danes.

Alice Franc, uč. I. razr. mest. ženske real. gimn. v Ljubljani.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima. Na našem dvorišču sta se prepirali dve kuri zaradi majhnega debelega hrošča. Tedaj se je s sosedovega dvorišča pripodila tretja kura in hrošča požrla.

Tašica Poniž, uč. II. razr. v Ljubljani, Costova ul. 14.

Ubogí zajček. Imel sem mladega zajčka. Zmeraj sem ga božal in stikal. Od prevelike ljubezni sem ubogega zadavil. Pokopal sem ga pod staro jablano.

Jožko Ambrožič, uč. IV. razr. na Ledini v Ljubljani.

Plahunček. K nam je zmerom hodil v zeljnik zajček Plahunček. Nekoč pa mu je rekel naš kuža: »Če boš še hodil v zeljnik, te bom ham, ham!« Zajček pa je kljub temu še prihajal v naš zeljnik na obisk. Kuža mu je naposled tako nabrusil pete, da je bilo koj konec povesti.

Maruška Medven, uč. osn. šole Kokra nad Kranjem.

Nezadovoljni ptiček. V majhnem gnezdu je bilo troje mladičev. Vsi so bili zadovoljni, samo enemu je bilo gnezdece pretesno. Lepega dne je pobegnil in nikoli več ga ni bilo nazaj. Ker je bil ptiček še zelo mlad, ni znal dobro letati in ugrabil ga je jastreb. Ubogí ptiček se je bridko kesal svoje nezadovoljnosti.

Mirko Grom, uč. II. razr. na Vrhniki.

Lov na zajce. Z bratom sva šla na polje. Tam sva videla več zajčkov.

Vzdihnil sem: »Joj, ko bi imel puško, pa bi katerega dobil!« Brat pa mi je svetoval: »Zajca lahko tudi drugače ujameš. Potresi mu na rep soli, pa se ti bo dal prijeti!«

Nestor Klemenc, uč. II. razr. real. gimn. v Veliki Kikindi.

Zgodba o čarovnici. V gozdu je živel v majhni hišici huda čarovnica. Z njo je živel v hišici volk, ki jo je ubogal na sleherno besedo. To je zvedel lepega dne vaški pes. Takoj se je napotil h koči. Ker čarovnice ni bilo doma, je napadel volka in ga raztrgal.

Danica Kramžar, uč. II. razr. mešč. šole v Dolnji Lendavi.

Naš čuvaj. Naš kuža se kaj rad priklati v kuhinjo in nam tam ponagaja. Velik košat rep ima. Mnogokrat gremo z njim ven in se igramo. Ponoči zvesto varuje naš dom. Njegovih ostrih, belih zob se vsakdo ustraši in njegovo lajanje se razlega daleč v noč. Vsi ga imamo zelo radi.

Franci Šlajpah, uč. osn. šole v Ljubljani, Stari trg 9-III.

Moja kokica

Moja kokica je tri leta stara, dvakrat na leto piščančke zvali, skrbno in lepo zanje skrbi. Tako dolgo jih vodi, da se med njimi izgubi, in je noben otrok več ne pogreši.

Vali Perdih, uč. III. razr. v Zidanem mostu, Vel. Sirje 39.

Lisica in divja mačka. Nekoč se srečata v gozdu lisica in divja mačka. Začeli sta kramljati in mačka je povedala, da pozna eno modrost. Lisica se ji je zaničljivo nasmehnila in dejala: »Potem si pa velika sirota! Jaz jih poznam najmanj sedem in sedemdeset!« Tedajci začujeta lajanje psov. Mačka hitro skoči na bližnje drevo, lisica pa je vsa zbegana letala sem ter tja in ni vedela s svojimi modrostmi kaj početi. Psi so se ji naglo približali in jo raztrgali.

Pavla Pušnik, uč. V. razr. Ribnica na Pohorju.

Lastovke in hudobni vrabci. Hodila sem v vas, v hišo ob Savi. Tam sem na balkončku s prijateljico opazovala lastovke. Samica je sedela v gnezdu, sa-

mec pa je nad Savo letal, lovil mušice in jih prinašal samici. Nasproti balkončka so se v grmovju zbirali kričavi vrabci. Ko sem prišla drugi dan spet k svoji prijateljici, sem videla kako so vrabci nadlegovali valečo lastovko. S prijateljico sva jih odganjale, pa so se zmerom spet vrnili. Tretji dan sem spet prišla na obisk in tedaj sem videla, da je sedel v gnezdu vrabec.

Majda Pfeifer, uč. IV. razr. osn. šole v Krškem.

Veverica in medved. Veverica je skakala po vejah. Takrat je medved spal v svojem brlogu. Pomlad se je bližala in tedaj se je medved zbudil in se odpravil po gozdu, da bi našel kaj za pod zob. Ko je pogledal kvišku je videl veverico na drevesu. Hotel jo je ujeti, pa ni mogel do nje in zato se je žalosten vrnil v svoj brlog.

Mirko Maher, uč. I. razr. na Grabnu v Ljubljani.

Povest o mravljah. Nekoč je nesla stara mravlja v mesto jajca na prodaj, da bi dobila denarja in kupila hrane za mlade mravlje. Ko se je vračala s sejma domov, jo je dohitela huda nevihta. Lahko si mislite, kako žalostna je bila stara mravlja, ker ni mogla nadaljevati poti. In tudi male mravlje doma so bile v skrbeh, kaj se je neki zgodilo z njihovo materjo. Prijatelj polž pa je odhitel k njim in jih je tolažil, dokler se ni mati vendarle vrnila. To je bilo veselje v mravljišču!

Franjo Modrej, uč. II. razr. Žerjav p. Črna pri Prevaljah.

Dragi Franjo! Knjigo smo poslali na zgornji naslov. Morda jo dobiš pri vodstvu šole. Vsekako nam pa sporoči ali si jo že dobil ali še ne. Srčno Te pozdravlja stric Matic.

Naš konjederec. Naš konjederec je že star mož. Vsi psi našega okoliša ga dobro poznajo in se ga ne bojijo. Vsi vedo, da jim ne bo storil žalega.

Vida Ameršek, uč. VI. razr. Zagorje ob Savi.

Slavko in muca. Slavko je živel s črno muco v največjem prijateljstvu. Nekoč pa je muca ugriznila Slavka v roko in takoj je bilo konec prijateljstva.

Bogomira Kosi, uč. II. razr. v Olimju o. Podčetrtek

Teta Zvitorepka. Zvitorepka se odpravljala zvečer na lov, toda zelo oprezno. Nekega večera je mislila iti v Kurjo vas

po tolsto kokoš, pa ni vedela, kako huda nevarnost ji preti za grmom. Tam je stal namreč lovec s puško v roki. Ko je hotela pograbit svoj plen, je sprožil. Obležala je mrtva in ni več vstala. Mladiči so jo zaman pričakovali in iskali.

Tonček Urbančič, Catež 24, p. Velika loka

Pes in mačka. Nekoč sta se domenila pes in mačka, da bosta ukradla gospodinji kos mesa. Pes se je skril v kot in čakal mačko. Mačka pa se je tiho splazila v shrambo, vzela meso in ga sama pojedla. Pes je moral samo slinje požirati. Odtlej se pes in mačka sovražita.

Regina Kašec, Celje, Polule št. 5

Vrabc in lastovka. Na veliko drevo je priletel vrabec k lastovki. Vprašal jo je: »Kam se odpravljaš?« »Na jug, na jug,« začvrči lastovka. »Ali ti ne pojdeš? V teh krajih ne boš imel pozimi ne hrane, ne toplega bivališča.« Vrabc pa ji odgovori: »Ne, ker ne maram zapustiti svoje domovine, čeprav bi moral od lakote poginiti.«

Vida Kocutar, uč. 4. razr. Škofljica.

MUCEK LUMPEK GOD PRAZNUJE

Naš mucek, — mali Lumpek, svoj slavni god praznuje. S sesticami in bratci, prisrčno se raduje.

Očka Pikec, — stari muc, se odpravil je na lov, Vjel miško je debelo, mastno in vesel se vrnil je domov.

Muca Monika — oj majka zlata. Pripravila je pečenke slastne. Ham, ham! so jedli vsi veseli in oblizovali si gobčke mastne.

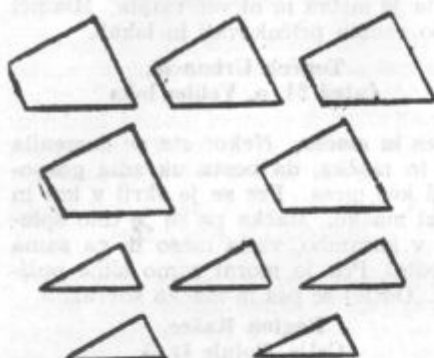
Še mene muce so vabile naj pojedini se pridružim. A kaj? ko meni ni za miške raje torte se poslužim.

Vandot Bojan, uč. IV. a razr. na Vrtač Ljubljana, Pred Škofijo 14

Listnica uredništva

Rešitve ugank so poslali: Vida Kocutar, Škofljica; Vida Furlan, Celje; Nač Matković, Celje; Franci Špehar, Ljubljana; Milan Detela, Dob pri Domžalah; Vlasta Miklavič, Maribor.

Sestavljenka

Iz desetih delov napravi pravilni četrkotnik.

SMEŠNICE

Učitelj se čudi, zakaj Mihčeva naloga je prav dobra.

»Ali si jo sam napravil?« ga vpraša učitelj.

»Ne, oče jo je napravil,« odgovori Mihec.

»Vso nalogo?« se zanima učitelj.

»Ne, malo sem mu pomagal,« se odreže Mihec.

Učitelj vpraša v šoli: »Odkod pridejo nevihte?«

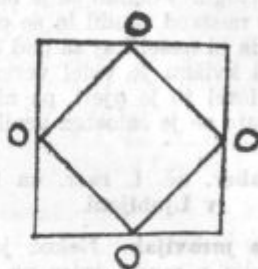
Tončka odgovori: »Od moje babice!«

Učitelj: »Kako to?«

Tončka: »Moja babica zmerom pravi, kadar se začne nevihta: ,oh ta nevihta mi je že dolgo ležala v vseh udih!«

Povečanje ribnika

Rešitev

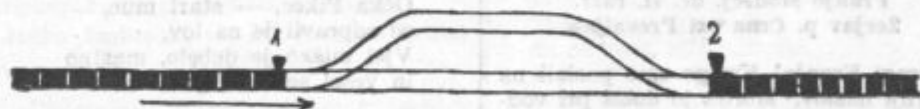
Ribnik povečan v dvojno velikost.

Rešitev križanke »Rogač«

Vodoravno: 1. šilo; 5. rogač; 6. ponev.

Navpično: 1. šop; 2. igo; 3. lan; 4. oče.

Promet na enotirni železniški progi

Na enotirni železniški progi, ki ima samo eno zelo kratko izogibalnico, čaka ta na vsaki strani proge po en tovorni vlak z osmimi vozovi in lokomotivo.

Kako je treba premikati vozove s pomočjo kratke izogibalnice, ki sprejme samo štiri vozove in lokomotivo, da se potem lahko oba vlaka nemoteno odpeljeta dalje?

Razdelitev malinovca

Rešitev

I. oseba dobi:	2 polni stekl.	3 do polovice napolnjene stekl.	2 prazni stekl.
II. " " "	2 " " "	3 " " "	2 " " "
III. " " "	3 " " "	1 " " "	3 " " "
Skupno	7 " " "	7 " " "	7 " " "

ali druga rešitev:

I. oseba dobi:	3 polne stekl.	1 do polovice napolnjeno stekl.	3 prazne stekl.
II. " " "	3 " " "	1 " " "	3 " " "
III. " " "	1 " " "	5 " " "	1 " " "
Skupno	7 " " "	7 " " "	7 " " "